

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Josefa Š.** proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí České republiky**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 26.4.2011, č.j. 2011/28610-422,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo pravomocně rozhodnuto v odvolacím řízení o zamítnutí žádosti žalobce o uspokojení mzdových nároků za měsíce prosinec 2007, leden 2008 a únor 2008.

Žalobce v podané žalobě namítl, že usnesení úřadu práce v kontextu s rozhodnutím žalovaného odvolacího správního úřadu zakládá žalobcova práva a povinnosti, zejména právo na uspokojení nevyplacených mzdových nároků za měsíce prosinec 2007, leden a únor 2008, kdy žalobce doložil veškeré zákonem požadované doklady a je nesporné, že tyto mzdové nároky žalobci vznikly, avšak dosud mu nebyly vyplaceny a žalobce se tak ocitl bez finančních prostředků. Žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a v souvislosti s odmítnutím žaloby specializovaným senátem navrhl, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 27.10.2011 vyplývá, že žalovaný považuje žalobou napadené rozhodnutí o odvolání ze dne 26.4.2011 za vydané v souladu se zákonem č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 118/2000 Sb.) a v souladu se správním řádem.

Žalovaný uvedl, že žalobce k žádosti o uspokojení svých mzdových nároků doložil manažerskou smlouvu ze dne 1.9.2006 a osobní a mzdové listy za roky 2007 a 2008. Na manažerské smlouvě ze dne 1.9.2006, na základě které byl žalobce údajně jmenován do funkce ředitele Krajského regionálního centra, je vedle podpisu žalobce jako zaměstnance také jméno a podpis pana Josefa P. jako místopředsedy správní rady. Pan P. k manažerské smlouvě u výsledku před orgánem Policie České republiky uvedl, že ji neparafoval, jedná se o falza jeho podpisu, neboť minimálně k datu 1.9.2009 byl ve služebním poměru u Policie České republiky. Pracovní smlouvu, kterou žalobce podepsal jako zaměstnanec i jako zaměstnavatel, obdržel úřad práce od žalobce teprve dne 9.2.2011 a ani tento doklad neprokazuje trvání pracovního poměru žalobce v prosince 2007 až únoru 2008. Osobní a mzdové listy za roky 2007 a 2008, které žalobce vyhotovil, rovněž neprokazují, že žalobce byl v uvedených měsících u zaměstnavatele v pracovním poměru. Pokud žalobce dále doložil úřadu práce evidenční listy důchodového pojištění za roky 2007 a 2008, pak Městská správa sociálního zabezpečení v dopise ze dne 31.7.2008 sdělila úřadu práce, že dne 1.7.2008 obdržela přihlášku do rejstříku malých organizací za Krajské regionální centrum Jihomoravského kraje s uvedeným dnem vzniku této organizace 1.9.2007. Na základě této skutečnosti má žalovaný za to, že žalobce podal přihlášku do rejstříku malých organizací účelově v souvislosti s podanou žádostí o uspokojení mzdových nároků. V žádosti o uspokojení mzdových nároků žalobce uplatnil mzdové nároky za prosinec 2007 až únor 2008 v celkové výši 24.532,- Kč za každý uvedený měsíc, přestože podle sdělení Vězeňské služby České republiky ze dne 18.7.2008 se žalobce již ode dne 7.2.2008 nacházel ve vazební věznici. Žalobce žádnými důkazy neprokázal, že byl v době od prosince 2007 do února 2008 zaměstnancem zaměstnavatele a proto žalovaný neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o uspokojení mzdových nároků. Rozhodnutí úřadu práce, napadené žalobcem odvoláním, ani rozhodnutí o odvolání, vydané žalovaným a napadené žalobcem žalobou, nezakládají žalobci právo na uspokojení mzdových nároků za měsíc prosinec 2007 až únor 2008, ale naopak byla žádost žalobce na základě těchto dokumentů zamítnuta. Žalobcem předložené doklady neprokázaly vznik jeho pracovního poměru u zaměstnavatele a tím ani vznik mzdových nároků. Tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, považuje žalovaný za účelové a v rozporu se spisovou dokumentací.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 10.7.2008 požádal žalobce Úřad práce Brno – město (dále jen úřad práce) o uspokojení mzdových nákladů za měsíce prosinec 2007, leden 2008 a únor 2008, vždy ve výši 24.532,- Kč, které mu nebyly - podle jeho prohlášení - zaměstnavatelem Krajským regionálním centrem Jihomoravského kraje vyplaceny. K žádosti žalobce doložil manažerskou smlouvu a osobní a mzdové listy za roky 2007 a 2008. Insolvenční návrh na majetek zaměstnavatele podal žalobce u Krajského soudu v Brně dne 8.7.2008 a oznámením ze dne 28.7.2008 informoval úřad práce Policii České republiky v Ostravě o podezření ze spáchání trestného činu žalobcem.

K zahájenému správnímu řízení podal žalobce dne 9.2.2011 písemné vyjádření, týkající se výsledků šetření před vydáním rozhodnutí, přiložil rovněž pracovní smlouvu ze dne 1.12.2007, mzdové listy a evidenční listy důchodového pojištění za roky 2007 a 2008.

Rozhodnutím ze dne 22.2.2011, č.j.: BMA-59/2008, zamítl úřad práce žádost žalobce o uspokojení mzdových nároků za měsíce prosinec 2007 až únor 2008 s odůvodněním, že po provedeném hodnocení všech podkladů pro vydání rozhodnutí dospěl správní úřad na základě skutečností, zjištěných z usnesení Policie České republiky k závěru, že pracovně právní vztah žalobce, založený manažerskou smlouvou ze dne 1.9.2006, nevznikl. Další doklady, které žalobce předložil úřadu práce a které mají nově prokazovat jeho pracovně právní vztah k zaměstnavateli, úřad práce považuje za účelové. Žalobce tak dostatečně neprokázal vznik nároku na vyplacení mzdových nároků nevyplacených zaměstnavatelem.

Proti uvedenému rozhodnutí úřadu práce podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal, že napadeným rozhodnutím úřad práce zamítl jeho žádost o uspokojení mzdových nároků s odůvodněním, že vycházel z usnesení policie ze dne 23.12.2010. V tomto usnesení je mimo jiné uvedeno vysvětlení pana Josefa P., že nikdy neměl pravomoc kohokoli přijímat do pracovního poměru. Žalobce k tomu uvedl, že pan P. neměl nikdy pravomoc jmenovat jej do funkce ředitele, když tuto pravomoc měl pouze krajský účetní, tedy žalobce. Manažerská smlouva byla pouze přílohou pracovní smlouvy, která zakládala pracovní poměr ode dne 1.12.2007 do předmětné funkce a tudíž nebyla rozhodná pro vznik a trvání pracovního poměru. Pracovní smlouvu ze dne 1.12.2007, která zakládala pracovní poměr a která je podle názoru žalobce podstatná pro celé řízení, zaslal úřadu práce v dopise společně s dokumenty, které jsou rozhodné pro kladné vyřízení jeho žádosti. Žalobce dále míní, že úřad práce svým usnesením porušil základní zásady správního řízení, když napadené rozhodnutí je nejen v rozporu se zákonem, ale je vydáno i na základě nedostatečně zjištěného stavu věci.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a v odůvodnění uvedl, že z hlediska všech popsanych a zjištěných skutečností lze mít za to, že žalobce žádnými důkazy neprokázal trvání pracovního poměru v prosinci 2007 až únoru 2008, proto neexistuje žádný důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, kterým byla jeho žádost o uspokojení mzdových nároků zamítnuta.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí odvolacího správního úřadu, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o uspokojení mzdových nároků za měsíce prosinec 2007, leden 2008 a únor 2008.

V první řadě považuje Městský soud v Praze za nezbytné uvést, že podle ustanovení § 71 odst. 1 s.ř.s. je jednou z podstatných náležitostí žaloby podané ve věci tzv. správního soudnictví uvedení žalobních bodů, to znamená uvedení toho, z jakých skutkových a právních

důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle druhého odstavce uvedeného ustanovení rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (tzn. ve lhůtě dvou měsíců od doby, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, tj. v posuzovaném případě do dne 6.7.2011, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou). Z uvedených ustanovení vyplývá, že soud může napadené rozhodnutí v tomto případě přezkoumat pouze se zřetelem ke skutečnostem, které žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, neboť následně žaloba ve lhůtě pro její podání k soudu doplňována nebyla.

Žaloba – tak jak byla žalobcem formulována – je podle názoru soudu na samé hranici, která ještě umožňuje soudu konkrétní, věcný a srozumitelný přezkum napadeného rozhodnutí. Značně stručný až strohý text žaloby, v němž lze jen obtížně jednoznačně určit, jaké namítané vady se vztahují k rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nebo i k rozhodnutí žalobou napadenému, zda a jaké konkrétní vady prvoinstančního rozhodnutí byly žalobcem vytknuty v odvolání a jak s nimi naložil odvolací správní úřad, to vše umožnilo Městskému soudu provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry obecným způsobem, neboť se mohl vypořádat pouze s těmi námitkami, které byly způsobilé k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně.

Z obsahu podané žaloby je patrné, že žalobní body (námitky), které byly uplatněny, jsou zcela obecné. Žalobce se v podané žalobě namísto vymezení konkrétních skutkových a právních důvodů, v nichž spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, omezil na konstatování, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože uplatněné mzdové nároky jsou zcela nesporné. Žalobce se v podané žalobě nijak nezabýval tím, co uvedl úřad práce v prvostupňovém rozhodnutí a co rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný, totiž že na základě skutečností, zjištěných z obsahu spisového materiálu, konkrétně z usnesení Policie České republiky ze dne 23.12.2010, dospěly správní úřady obou stupňů k závěru, že pracovně právní vztah žalobce, založený manažerskou smlouvou ze dne 1.9.2006, vůbec nevznikl. Tento závěr vychází z podaného vysvětlení pana Josefa P., že nikdy neměl pravomoc kohokoli přijímat do pracovního poměru. Pokud k této problematice žalobce uváděl, že pan P. neměl nikdy pravomoc jmenovat jej do funkce ředitele, když tuto pravomoc měl pouze krajský účetní, tedy žalobce sám, není zřejmé, proč je na manažerské smlouvě podpis uvedeného Josefa P. Uvedené je třeba hodnotit v souvislosti s dalšími doklady, které žalobce předložil úřadu práce a které měly prokazovat jeho pracovně právní vztah k zaměstnavateli. Ze spisového materiálu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání je zřejmé, že pokud měla být manažerská smlouva pouze přílohou pracovní smlouvy, která zakládala pracovní poměr již ode dne 1.12.2007, pak tuto pracovní smlouvu obdržel úřad práce až dne 9.2.2011. Z uvedené skutečnosti lze podle názoru soudu – ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí – dovozovat účelovost jednání žalobce, ať již jde o předkládání dokumentů, podepsaných jím samým v různých pozicích smluvních stran, tak i o časový faktor jejich předstření konkrétnímu úřadu či úřadům. Na základě všech uvedených okolností je na místě závěr o tom, že žalobce tak dostatečně určitě a věrohodně neprokázal vznik nároku na vyplacení mzdových nároků nevyplacených zaměstnavatelem.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že správní úřady obou stupňů svými rozhodnutími porušily základní zásady správního řízení, když napadená rozhodnutí jsou nejen v rozporu se zákonem, ale byla vydána i na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, pak tuto žalobní námitku žalobce nepodpořil konkrétními skutkovými či právními tvrzeními, z nichž by bylo možno posoudit její důvodnost. Z hlediska obecné přezkumné činnosti se tato námitka jeví soudu nedůvodná, neboť z obsahu žaloby, odvolání ani celého spisového

materiálu správních úřadů není zřejmé, že by žalobce nedostatečnost skutkových zjištění namítal, navrhoval jejich doplnění či že by se odvolací správní úřad s některou ze žalobcem předestřených skutečností náležitě nevypořádal.

Městský soud v Praze na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že vzhledem ke způsobu formulace žaloby nebyly shledány důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nebyly zjištěny skutečnosti, svědčící závěru, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalované Žalovaný odvolací správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že ve vztahu mezi žalobcem a druhým žalovaným žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16.ledna 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu